

A close-up, high-contrast photograph of a lion's face. The lighting is dramatic, with the top of the lion's head and its eyes highlighted by a bright, golden light, while the rest of its face and the background are in deep shadow. The texture of the lion's fur is clearly visible.

MANTAS AREIMA

ŽVĖRIES KAILYJE

Knygute.lt

MANTAS AREIMA

ŽVĖRIES KAILYJE

Knyga iš serijos „Zekas – irgi žmogus“

Knyga parašyta remiantis autentišku
buvusio kalinio pasakojimu.

Vieno jauno žmogaus meilės,
nusikaltimo ir savęs ieškojimo istorija,
paženklinta spygliuota viela ir
grotomis.

© Mantas Areima, 2011

© Elektroninė versija - Knygute.lt, 2012

*Palaimintas vyras, kuris ištveria
išmėginimą, nes, jį išlaikęs, jis gaus
gyvenimo vainiką, kurį Dievas pažadėjo jį
mylintiems.*

(Jokūbo laiškas, Jok 1, 12)

I skyrius

Policijos automobilis stabtelėjo prie masyvių, geležinių kalėjimo vartų. Aplink grėsmingą raudonų plytų pastatą driekėsi aukšta, apraizgyta spygliuota viela, raudonų plytų tvora, supanti tardymo izoliatoriaus kiemą. Vartai gurgždėdami pakilo į viršų, mašina įvažiavo.

Išsigandęs žvelgiau pro automobilio langelį į naujai atsivėrusį pasaulį.

Prieš akis išdygo daug mažų, grotuotų langiūkščių.

Ten jie... Stebi... Šalti bejausmiai žvilgsniai... Žvėrynas... Žvėrys... Įkalinti žvėrys... Visus naujokus išnarsto po kaukelę, suleisdami į šviežią jautrią odą kraugeriškas iltis. Mane irgi patupdys ten, tarp jų. Žiauru...

Už ką?!

Aš juk nekaltas! Kodėl tie sumauti farai mane atvežė į šitą atšiaurią vietą?! Aš tikrai nekaltas! Tikrai! Aš nenoriu į tą prišiktą kalėjimą!

Būkit prakeikti sumauti farai! Maža, mane savaičių savaites tampėte po areštines... Nejaugi jie nieko nesuprato?! Aš juk parašiau visa

kaip buvo... Juodu ant balto išdėsčiau... Aš jo nežudžiau. Aš neliečiau to kareivio! Nė pirštu! Turėkit sąžinės!

Taip...

Sąžinė...

Vis dėl to vieną smūgį sudaviau... Spyriau koja... Į galvą. Stipriai spyriau. Nusimušiau pirštą. Apie tai nei žodeliu neužsiminiau.

Nuslėpiau ir tiek.

Tas spyris nelėmė nieko! Po smūgio jis dar buvo gyvas.

Jei ne spyris, mano sąžinė būtų kuo ramiausia. Be priekaištų. Juk sąžinė yra žmogiškosios laimės pagrindas. Bet argi kas žino, kodėl aš taip pasielgiau?! Kodėl aš pratrūkau pykčiu?! Kodėl man aptemo protas?!

Niekas šito nežino, išskyrus mane.

- Lipam, - šypsojosi pasipūtęs drūtpilvis, pravėrė automobilio dureles.

Krūptelėjau...

Ko išsiviepei, čiuki?! Linksma, kad mane uždarys su žvėrimis?!

Ėjau nesavomis kojomis. Nejutau žingsnių svarumo. Mano galūnės aptirpo iš baimės, vėl krūptelėjau. Už aptvarų suurzgė agresyvūs rotveileriai.

Nukratė šurpas. Tie pasiutę šunys užbliovė kaip reikiant. Iš jų nasrų sklido aiži arija: sudraskyti į gabalus, sudraskyti į gabalus...

Už raudonų sienų, turbūt, ne ką ramesni žvėrys... Žvėrys!

Verčiau jau pas rotveilerius. Nušvistų paprastas ir aiškus rytojus. Ne miglotas. Krimst ir viskas! Po visų kančių...

O ten?! Kas manęs laukia ten, kur pūva gyvi žvėrys?! Jie plėšys, tampys, rys mane po gabalėlj, ilgai, iš lėto...

Sadistai, įvairaus plauko iškrypėliai, grobuoniai...

Pas rotveilerius būtų paprasčiau... Tai tik ciuckiai smaguriai...

Va, iškorė liežuvius... Tik kapt...

Suskaičiavau keturis stebėjimo bokštus užtamsintais langais, nebyliai stūksančius apverttos teritorijos kampuose.

Stebi, rupūžės...

Ginkluoti nuo galvos iki kojų. Šūdą, pabėgtum...

Suvarpytų kulkomis vietoje. Be gailesčio.

Pasiekėme grotuotą užtvarą. Kol drūtpilvis traškino metaliniu rakteliu gigantišką spyną, trumpaisusipažinau su kiemo architektūra.

Akys krypo tai į kairę, tai į dešinę.

Grubiai sulipdytas carinis statinys. Virš stogo, nukloto čerpėmis, kyšo surūdijęs kryžius. Kopytėlė?! Po velnių, ar čia irgi gyvena Dievas?!

Baltų plytų griozdiškas mūras geležimi apkaustytas langais. Kas čia per griuvena?! Chruščiovo laikų bendrabutis?!

- Nesidairyti! - perspėjo lydintis faras.

Kvailys! Ką, aš negaliu paskutinį sykį paganyti akių?!

Makabriška spyna pasidavė. Netrukus atsidūriau tardymo izoliatoriaus pastato viduje.

Virptelėjau lyg šalčio nukrėstas.

Mano sumišusi fizionomija dar labiau apsi-
niaukė, priešaky susiliejo niūrūs pragaišties
šešėliai, visa gniuždanti bedvasė nerimastis.
Žvilgsnis nusirito drėgnais, siaurais, atgrasiais
koridoriais su virtinėmis kamerų.

Iš vienos jų trenkė kažkokia sumauta komercinė muzikytė.

Sušiktas popsas! Ką, jis ir čia valdo?!

Iš kampo į kampą lyg vaiduoklis slampinėjo
vienišas, paliegęs prižiūrėtojas. Žvangino rak-
tų ryšuliu, bandydamas pagauti slogioje erd-
vėje klaidžiojančios muzikos ritmą.

Raktai sučinkšėjo: činkšt, činkšt, činkšt...

Nužvelgęs mane, susiraukė it rūgštų obuolių kandęs.

Idiotas!

Rūgščiai nutaisęs miną, pasisuko į mus, sudėjo ovaliai lūpas, linktelėjo galvą.

Čia esama šimpanzių?! Kone zoologijos sodas! Po galais, juk ir ten laikomi žvėrys! Tačiau parodai, o ne mirčiai per agoniją.

Tikrai, Dievo čia nėra...

Nuvedė laiptais žemyn. Į rūšį. Patupdė ankštoje, grublėto tinko antisanitarinėje patalpoje be lango.

Sumauta kajutė!

Žemos lubos, gumbuotos sienos, aštrūs pojūčiai...

Nepajėgiau nei atsistoti, nei išsitiesti. Atsirėmiau į sieną, cementiniai spygliai įsirėžė smaigaliais į nugarą.

Adatų kambarys. Arba sumūrytų ežių galerija.

Susirangiau kamputyje atokiau nuo kanalizacijos skylės. Virš jos – išvarvėjęs kranas vandeniui nutekėti.

Miražas dykumoje!

Pradėjo į galvą lysti įkyrios mintys...

Kas toliau?! Kur mane nuves likimas?! Kur?!

Ši kajutė tik trumpas stabtelėjimas prieš galutinę stotelę.

II skyrius

Apžiūra praėjo be didesnių nuostolių. Ją vykdė nupiepęs daktariūkštis ir jauna, sočių krūtų savininkė. Ji gi seselė. Daktariūkštis savo delnuose vartė mano vyrišką pasididžiavimą.

Dešrą?!

- Sėklidės vietoje, - pakraipė žilą galvą, kostelėjo. - Apyvarpis, pats organas... Be defektų... Mėgėjiškas...

- O tamstos koks? - paklausiau.

- Daktariškas, - šyptelėjo. Suplojo per nuogą užpakalį.

- Pasilenkite...

Išaušo jos eilė.

Nėra malonu, kai tau kažkas žiūri į užpakalio skylę. Visgi, aš mielai paspoksočiau į tą vietą, kur randasi jos pamakštys.

O ji:

- Tokios procedūros...

Nirtau iš gėdos. Nors turėjau ją išrauti su

šaknimis, juk esu gyvulys.

Beteisis, bevalis, užspeistas į kampa...

Ką sau galvoja ta jauna mergina baltu chalu-
tu?!

Turbūt jai išangės sapnuojasi naktimis. Tam-
sios, rudos, raukšlėtos analinės angos.

Tas senas, nupiepęs krienas mažų mažiausiai
turėjo būt pederastas. Visi iškrypėliai, ne
žmonės.

- Apsišlifuosi karantine, ketvirtoje kameroje,
vėliau pervesim kitur, - paaiškino viršininkas
prieš paskirdamas mane į keturvietį narvelį.

Kažin į kokį žvėrį aš jam panašus?! Ragano-
sį? Briedį? O gal begemotą? Šiaip tai aš buivol-
las. Stambus, plačiakaktis, neišstypęs.

Tik su grandinėmis mane suturėsit, tik su
grandinėmis!

Su prižiūrėtoju nucapnojome vingiuojančiais
koridoriais. Netrukus pasiekėm man priskirtą
kambarį su langeliu apkaustytu geležinėmis
grotomis.

Susitvardžiau. Baimė išgaravo kažkur į nebū-
tį... Jeigu ji išvis tokia buvo...

Atsivėrė girgždančios kameros durys.

Nusiteikiau žaismingai. Atrodžiau ne kitaip:
po laiko, praleisto areštinėse, užleidau gaurus

it avinas, apžėliau it šernas. Laikė mane kaip laukinį žvėriūkštį: nei nusiprausti, nei nusi-skusti. Apkerpėjau, apsamanojau nuo tinginys-tės it dykūnas.

Išrodžiau lyg gyvas velnias. Toks ir įdyrinau vidun.

- Padėk Dieve, vyrai! - ilgai nemindžikavęs prie durų, pajudėjau į priekį. Iškart man kelią pastojo kone Arnoldas Švarcnegeris.

Oho vyruti, kokie dideli tavo speniai! Ar jie celiulitiniai?! Kokio dydžio liemenukas tau tik-tų?!

Įtempė raumenis.

Po galais, kiek prikimšai į save sušiktų ste-roidų?! Banginis!

Už jo, ant narų, vartėsi dar du neaiškios kil-mės tipai. Tikriausiai, Čiakas Noris ir Van Da-mas. Vienas, panašus į ateivį iš beždžionių pla-netos, kitas - beveik kyborgas.

- Praeit galima? - pamačiau laisvą gultą ant-rame lovos aukšte.

- Pirmiausia, pataisyk užuolaidėlės kraštą, - augalotas žmogysta, pademonstravęs savo išpampusius bicepsus, nukreipė mane po kaire nuo durų, prie margu audeklu pridengtos iš-vietės.

- Eik ir pasitaisyk! - atkirtau, nepajudėdamas iš vietos. Sprendėsi mano tolimesnis likimas.

Nė už ką nenusileisiu!

- Raminkis, frajeri! - iš gulto pašoko kyborgas, pasidavė į priekį plačiai dėliodamas kojas.

Tikrai, Van Damas!

- Tau, ką, sunku bachūrams padėt? Gal nori pasakyt, nesinaudosi paraša?

- Gulk į škonę, - Arnoldas sugražino Van Damą į vietą. Trilitrinio stiklainio apimties bicepsai dar labiau išryškėjo. Supratau, jo žodis čia paskutinis.

Sukryžiuo savo mėsingas rankas ant krūtinės, krūptelėjo.

Oho, jis nori mane įbauginti!

Šyptelėjau. Esu irgi nemenkas. Sveriu šimtą kilogramų.

- Praeik, - Arnoldas pasisuko šonu, pažiūrėjo šnairomis, davė leidimą.

Kiek ramesniu tonu paprašė.

- Būk draugas, a?! Uždaryk langelį, skersvėjis traukia, - sušnirpštė.

- Tau reikia, tu ir užsidaryk! - atšoviau.

Įsakinės čia kažkoks gorila!

- Biški nusileisk nuo bangos, - Arnoldas pats uždarė langiūkštį. - Aš, čia, su tavimi visai normaliai šneku...

- Taip, normaliai... Prigaudinėji kaip lochą... Kas čia, vaikų darželis? - kone įsidrašinau.

- Iš kur atsiradai toks naglas? - sukrutėjo Čiako beždžioniška pasmakrė.

Jis atrodė gerietis.

- Tiesiai iš KPZ, matai, gaurus užleidęs, - ant laisvų narų pasitiesiau patalynę. - Akela. Nuo mažens taip šaukia...

- Sveikas atvykęs į žvėryną, Akela! - draugiškas šypsnyš iškreipė Arnoldo veidą. - Aš, Laris, pravarde Švarcas...

Atspėjau!

- Dievini Arnoldą? - pasiteiravau, kad draugiškas pokalbis nenuėitų perniek.

- Cha! Arnoldas yra Arnoldas, o aš kultūrizmo čempionas...

- Šaunuolis gi tu...

- Matau, susikalbėsime... Pats sportuoji kiek? Kačialini bica?

- O, taip! Bicai pas mane tvirti, - nusijuokiau.

- Prieik arčiau, pasimatuosime, - išpūtė plačią krūtinę, sukriženo. Ištraukė iš po čiužinio kažkokį voka....